

Jamsai

เมื่อไม่ชอบในสายตา 'เธอ' ก็ต้องหลบมารักเขาพลัดใจ
แล้ว 'พวกเขา' ก็มาชอบให้ใจสั่นไหวยิ่งกว่าเดิม

School Boy
Idol
หล่อ
แล้วใจ
รัก
ได้มียล:

แปลบทป๊อปปูล่า
twinayaume.nw

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย Jamsai Love Series ได้ที่

www.facebook.com/jamjeedbook

Jamsai Love Series

School Boy Idol หล่อแล้วโจ รักได้มียล่ะ

แสดมปีเบอร์ เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2201-6

ภาพประกอบ twinayaume

ภาพการ์ตูนท้ายเล่ม ภัทรมน ประสารสุขลามา (kao)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 309 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

ทักทาย

ยิ่งเธอวางใจ ยิ่งสนิทกันมากเพียงใด ยิ่งรู้สึกว่าเหมือนไกลออกไป ทั้งที่อยู่ใกล้ๆ เธอ~
ชะอู๋ย! เพื่อนๆ มาเจียบบๆ แบบนี้มียองนั่งตกใจหมดเลยค่า ได้ยินหมดแล้วสิคะเนี่ย
ว่ามียองนั่งร้องเพลงเพราะแค่ไหน อร่ายยยย เชนนนน >///<

ที่มียองนั่งร้องเพลงนี้ เพราะกำลังอินค่ะ ก็ 'School Boy Idol หล่อแล้วไง รักได้มั้ยละ'
นิยายเรื่องใหม่ของแสดมปีเบอร์รี่ที่เพื่อนๆ กำลังถืออยู่นี้ จุดเริ่มต้นเกิดจากการที่ 'เส้นด้าย'
นางเอกสุดน่ารักของเราตกอยู่ในสถานการณ์เพื่อนสนิทคิดไม่ซื่อนี้แหละค่ะ อีกฝ่าย
จะรักไม่รักก็ต้องเสี่ยง แต่ดัน...แป้กซะได้ เลยต้องไปสมัครเป็นสตาร์ฟ 'School Boy Idol'
เพื่อรักษาแผลใจ

นั่นแหละค่ะคือจุดเปลี่ยนที่ทำให้เรื่องราวซุลมุนวุ่นวายกว่าเดิม เพราะแทนที่
นางเอกของเราจะวุ่นวายไปกับผู้ชายแค่หนึ่งคน กลายเป็นว่าตอนนี้มีเพิ่มมาถึงสาม!
แต่ละคนก็มีเสน่ห์ไม่เบาเลยด้วย ฟินแทน เอ๊ย ปวดหัวแทนจ้ะเลยค่า แล้วเส้นด้าย
จะรับมือได้ยังไงไหว เราไปติดตามต่อกันในเล่มได้เลย

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมียองนั่ง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

JamSai
LOVE
Series

รู้จัก นักเขียน

เซอร์ไพรส์!! แหมๆ วันนี้ขอเปิดตัวด้วยนิยายเรื่องใหม่เอี่ยม เล่มเดียวจบ ไม่ต่อกับใคร และ (น่าจะ) ไม่มีใครมาต่อ ดังนั้น ขอภัยสำหรับคนที่โดนหนุ่มๆ School Boy ตกด้วยนาจา เราจะเก็บพวกเขาไว้เป็นสมบัติแห่งชาติ ไม่ยกให้สาวคนไหนละ ให้นางเอกไปคนเดียวพอ 555+ สำหรับเล่มนี้ก็เกิดมาจากการคุยกันระหว่างแตมรี่และพีแผลอีกแล้ว ว่าอยากมีเล่มเดียวจบบ้าง เพื่อเซตละเขียนเซเวนจนเขียน ไปต่อไม่ได้ ตันสนิท ขอพักมาเขียนอะไรกึ่งๆ หน่อย แล้วตอนนี้นักกระแสเรียลลิตี้โชว์ก็มาแรงซะมัยละaaa นั่นแหละ...พีแผลจึงเสนอ ไอเดีย School Boy มาให้เขียน เรื่องนี้จึงถือกำเนิดขึ้น แถมยังสนุกมากจนกลายเป็นเล่มที่หนาที่สุดของแสดมบี้เบอร์รี่ไปแล้ว แงๆ ยังไงก็ฝากติดตามด้วยนะคะ อ่านแล้วขอบออย่าลืมแท็ก #Schoolboyldol ด้วยนาจา ส่วนเล่มหน้าเจอกับยูแอลแน่นอน ไม่เบี้ยวแ้วว จุ๊ปปๆ ^3^

Contact me : www.facebook.com/lovestampberry

Follow me : www.twitter.com/stampberriez หรือ
www.instagram.com/stampberriez

My Shop : www.facebook.com/lovemerryberry
(ขายเสื้อผ้าน่ารักๆ แบบที่นางเอกนิยายใส่ค่า)

คุยกับ
ห้กवाद

FB/twitter @twinayaume

บทนำ

14 ก.พ. XXXX

JS School

ฟุบ~

ฉันโกยของขวัญทั้งหมดที่ได้มาในวันแห่งความรักขึ้นไว้ในอ้อมแขน
ไม่ว่าจะเป็น...ช็อคโกแลตช่อใหญ่สามช่อ ช่อเล็กสองช่อ และดอกไม้ยิบย่อย
อีกยี่สิบกว่าดอก ตู๊กตาสารพัดสัตว์ไม่ว่าจะเป็นแมว หมา หมู หมี กระต่าย
แล้วก็มีช็อกโกแลตแท่งทุกยี่ห้อไม่เว้นแม้แต่ไมโลคิวบอยอดฮิต...

สวัสดีจ้าเบหรวาน T^T

นี่ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรที่ฉันจะได้รับของขวัญวันวาเลนไทน์จากผู้ชาย
มากมายกว่ากองยิ่งกว่าจอมปลวก มันเกิดขึ้นแบบนี้ในทุกๆ ปีเหมือนเดจาวู
เดินไปไหนก็มีแต่คนอิจฉา แถมยังซุบซิบนินทาว่าฉันนะซี้กกี้ ได้ของขวัญกอง
พะเนินแบบนี้จากผู้ชายแทบจะทุกระดับชั้น แต่กลับไม่เคยตอบรับความรู้สึก
ของใครหน้าไหนทั้งนั้น พุดง่ายๆ ก็คือยังโสด โสด อยู่ตรงนี้มาตลอด แต่จะ
บอกอะไรให้ละ มันไม่ใช่เรื่องกั๊กหรืออะไรหรอก ฉันน่าจะอยากมีแฟนจะตาย

อิจฉาพวกที่ได้เดินควงแขนแฟนกันทุกวันวาเลนไทน์เลยด้วย แต่ที่ฉันยังไม่ตกลงปลงใจกับใคร นั่นก็เพราะว่าในหัวใจฉันมีแค่คนคนเดียวทางสี่นอนจองพื้นที่อยู่นั่น อยู่มาตั้งแต่ ม.1 ยัน ม.6 ด้วยซ้ำ แต่เขากลับไม่เคยรู้เลย...

เพราะเขาคือเพื่อนฉัน...เพื่อนสนิทของตัวเอง

เพื่อนที่คบหากันหกปีเต็มๆ มาโรงเรียนด้วยกัน กลับด้วยกัน คุยกันทุกวัน กินข้าวด้วยกัน ทำทุกอย่างร่วมกัน จนใครๆ คิดว่าเราสองคนเป็นแฟนกัน แต่กลับมีแค่เราเท่านั้นที่รู้ว่ามันไม่ใช่

และคงมีแค่ฉันเท่านั้นที่อยากให้มันใช่...

"ช่วยเถือมัย"

เสียงนุ่มๆ ที่ดังขึ้นด้านหลังทำเอาฉันสะดุ้งตกใจจนแทบโยนของทุกอย่างลงพื้น TOT ดินะที่ยังพอควบคุมสติได้อยู่บ้าง ก็เลยมีแค่ดอกกุหลาบดอกเดียวที่ร่วงหล่นลงมาจากอ้อมแขนแล้วตกตู่ลงไปบนโต๊ะ เจ้าของเสียงนั้นเอื้อมมือไปหยิบขึ้นมาส่งให้ เล่นเอาฉันนิ่งไปชั่วขณะ เพราะผลอมโนในใจว่าดอกกุหลาบดอกนี้เขาซื้อมาให้ฉัน

แต่มันไม่มีวันเป็นจริง...

ไม่มีวัน

"อะ...เอาคืนไปสิ หรือจะให้ฉันช่วยถือ"

ฉันได้แต่มองเขายืนถือดอกกุหลาบส่งให้ฉันเหมือนยังตกอยู่ในวงศ์แห่งการหลอกตัวเอง >///< อยากให้มีใครมาแอบถ่ายภาพนี้เอาไว้งั้น ฉันอยากเอาไปอัฟลงไอจีว่าในที่สุดเขาก็ให้ของขวัญวันวาเลนไทน์ฉันบ้าง แต่ไม่ได้หรอก...ก็วันนี้วันที่ 14 ก.พ. (วันวาเลนไทน์) ไม่ใช่ 1 เมษายน (วันโกหก) ชะหนอย TOT

"ไม่เป็นไรหรอกโชน นายเองก็คงได้ของขวัญเยอะไม่แพ้กัน เก็บแรงไว้หอบข้าวหอบของของนายเถอะ"

รู้แล้วใช่มั้ยล่ะ...

ผู้ชายคนนี่คือ 'โชน' หรือ 'ไอโชน' เพื่อนสนิทคิดไม่ชื่อของฉันทเอง (มีแต่ฉันนะที่คิดไม่ชื่อ T^T) อันที่จริงแรกๆ ฉันเองก็ไม่ได้ชอบเขาหรอก แต่เพราะเขาเป็นผู้ชายที่ฉันสนิทที่สุด ไว้วางใจมากที่สุด และดูแลฉันได้ดีมากที่สุด มันก็เลย

เริ่มรู้สึกฟุ้งฟุ้งขึ้นมาเรื่อยๆ จนกระทั่งเมื่อตอน ม.3 ที่เขาตัดสินใจมีแฟน
ฉันกลับรู้สึกหงุดหงิดอย่างบอกไม่ถูก ทุกอย่างมันขวางหูขวางตาไปหมด ฉัน
แทบไม่อยากจะยินชื่อผู้หญิงคนนั้นออกมาจากปากเขาเลยด้วยซ้ำ ตอนนั้น
แหละที่ทำให้ฉันค่อนข้างแน่ใจว่าฉันชอบเขา และโชนเองก็เหมือนจะดูออกว่า
ฉันไม่แอบไปเท่าไรที่เขามีแฟน สุดท้ายเขาก็ตัดใจบอกเลิกผู้หญิงคนนั้นไป
และฉันก็กลับมาทำตัวปกติกับเขาเหมือนผู้หญิงเมณส์หมดยังงี้ยังงั้น แฮร์~

>_<

"ฮะๆ ไม่มีหรอก" โชนหัวเราะชอบใจ "ป็นี่ฉันตัดสินใจไม่รับของขวัญจาก
ใครเลยแม้แต่คนเดียว"

"อ้าว! ทำไมละ เดี่ยวัยพวกนั้นก็เสียใจแยะ O_o"

"ก็ไม่ได้ชอบใครเป็นพิเศษนี่นา ถ้ารับมาแล้วไม่ได้คิดอะไร สุดท้าย
ก็ต้องปฏิเสธไปอยู่ดี ไหนๆ ก็ต้องเสียใจแล้ว ผู้ปฏิเสธไปตั้งแต่แรกจะเสียใจดีกว่า
จะได้ไม่ต้องเจ็บนาน ^^"

"อ้อ..."

"อีกอย่างนะ ป็นี่เธอก็คงได้ของขวัญเยอะอีกตามเคย ฉันก็เลยต้องทำ
แผนให้ว่างๆ ว่างหน่อย จะได้ช่วยเธอถือได้ไง ปีก่อนๆ เห็นหอบหิ้วพะรุงพะรัง
เป็นยัยบ้าบ้าหอบฟางแล้วสงสาร" โชนขยิบตาให้ฉันพาลงยืนมือมาแย่งของ
บางส่วนไปถือ "ไม่สิ! แทบจะทั้งหมดเลยแหละ เขาเหลือเพียงช่อดอกไม้สอง
สามช่อไว้ให้ฉันถือเท่านั้น"

เกือบจะซึ่งใจอยู่แล้ว ติดแค้ยัยบ้าบ้าหอบฟางนี่แหละที่ไม่โอเค T^T

"แหะๆ ก็แค่หอบขึ้นแท็กซี่เอง ถึงของจะเยอะแต่ก็ไม่ได้หนักอะไรมาก
ฉันก็พอถือไหวอยู่นะ"

"เธอนี่ก็ดื้อประจำ" โชนยิ้มบางๆ ก่อนจะเอ่ยปากถาม "แล้วเป็นไงล่ะ
ที่รับๆ ของเค้ามาหมดนี้ มีถูกใจคนไหนบ้างมั๊ย"

"เอ่อ...ก็ ไม่มีหรอก"

มีแต่คนที่ยืนอยู่ตรงหน้าเนี่ย ได้มั๊ยละ ให้อย่างลบสักก้อนก็ถูกใจแล้วว

>_<

"ไม่มีเลยสักคนเหวอ จากเกือบยี่สิบคนที่ให้ของขวัญมาเนี่ยอะนะ"

"อ้อ"

"ไม่ได้ชอบใครเลยเหวอ"

ขอบสิ!

ฉันอยากจะตะโกนใส่หน้าเขาแบบนี้เลยละ

นายไ้! คนที่ฉันชอบอะ...โชน!!! มีแค่นาย!!!

แต่สิ่งที่ฉันทำได้ก็เพียงแค่ส่งยิ้มเจื่อนๆ ให้เขา ยังใจไม่กล้าพอที่จะพูดออกไป เพราะเห็นมานานักต่อนักแล้ว เคสเพื่อนรักเพื่อนแบบนี้ สุดท้ายถ้าไม่ได้เป็นแฟนกัน ก็จะเสียความเป็นเพื่อนไปตลอดกาล

และฉันก็กลัวว่าเราสองคนจะเป็นอย่างหลังนะสิ...

"อ้อ...ฉันไม่ได้ชอบใครเลย"

"งั้นก็...จับไปอีกสักชิ้นนะ"

โอ๊ะ O_o โชนส่งอมยิ้มสีรุ้งสวยงามไซส์ใหญ่เท่าหน้าที่ผูกโบเล็กๆ สีชมพูมาให้ฉัน เล่นเอาหัวใจฉันเต้นแรงตึกตักยิ่งกว่าได้รับดอกไม้ช่อใหญ่ยักษ์ไหนๆ จากใครทั้งหมดซะอีก

"นะ...นาย ให้ฉันเหวอ =□="

"เปล่าเหวอ" คำตอบของเขาทำเอาฉันแทบอยากจะขว้างของทุกอย่างในมือให้กระเด็นออกไปนอกโลก ทำไมใจร้ายนัก T^T "ก็ของไอ้ทีทีไง มันฝากมาให้เธออีกแล้ว"

"อ้อ...นั่นสินะ ช่วงหลังๆ เห็นเจียบหายไป นึกว่าจะเลิกชอบฉันไปแล้วซะอีก"

เฮ้อ~ ที่แท้ก็เป็นบุคคลปริศนาที่มาแอบบ๊ิงฉันอีกคนนะ ทีทีเป็นเพื่อนสนิทต่างโรงเรียนของโชน หน้าตาเป็นยังไง ฉันก็ไม่เคยเห็นเหวอ เขาไม่ยอมเปิดเผยตัวตนสักที แอบไปเห็นฉันตอนไหนก็ไม่รู้ รู้แค่ว่าเขาชอบใช้โชนเป็นพอสื่อเท่านั้นเท่านั้นมาให้ฉัน บางทีก็เป็นของขวัญ บางทีก็ขนม บางทีก็การ์ดให้กำลังใจต่างๆ

ยอมรับว่าแรกๆ ฉันก็อดคิดเข้ข้างตัวเองไม่ได้ว่าอาจจะเป็นโชนนั่นแหละที่ชอบฉัน แล้วก็แอบตั้งชื่อขึ้นมาใหม่เองมั่วๆ ว่าเป็นทีที (ย่อมาจากอะไรพะ... ทนโท้ง?) แต่พอเห็นการ์ดที่เขาฝากมาให้ ลายมือก็คนละสไตลกับโชนเลย

แถมบางทีเขาก็คุยโทรศัพท์กับฉันด้วยการใช้โทรศัพท์ของโซนโทรมา แถมยังมีโซนคอยส่งเสียงเจ๊อยแจ๋อยู่ข้างๆ หนักไปกว่านั้น บางทีก็มีดีโอคอลล์กันด้วย แต่ที่ทีก็ใช้สติ๊กเกอร์รูปสัตว์ต่างๆ ปิดหน้าตัวเองไว้ ทำให้ฉันมองไม่เห็นหน้าที่แท้จริงของเขา แต่ที่แน่ๆ คือหมอนี่อยู่ร่วมเฟรมเดียวกับโซนตลอดเวลา และนั่นยิ่งทำให้ฉันมั่นใจว่าที่ที่ต้องไม่ใช่โซนแน่นอน และเขาก็มีตัวตนจริงๆ (ยกเว้นว่าโซนจะจ้างที่ที่ให้มาทำอะไรแบบนี้แทนเขาอะนะ แต่จะทำไปเพื่ออะไรกันล่ะ มันไม่มีเหตุผลอะซะเลยนี่นา -*)

"ยังไม่เลิกชอบหรอก แค่ช่วงนี้น่ะยุ่งๆ น่ะ"

"นี่เขาก็จับฉันมาสองปีเต็มแล้วนะ เมื่อไหร่จะมาให้เห็นหน้ากันสักทีล่ะ ถ้าไม่มาให้เห็น ฉันก็ไม่มีวันจะชอบเขาได้หรอก"

"ก็มันไม่อยากจะให้เธอตัดสินใจที่หน้าตาใจ นี่ถ้าเกิดมันโผล่มาแล้ว หน้าตาซีเห่ หัวบุบ จมูกบี้ คิ้วหาย ตาซ้ายบอด เธอก็คงจะไม่ชอบมันใช้มั้ยละ"

"ก็ไม่ขนาดนั้นมัยยยะ" ฉันล่ะอยากเอาตุ๊กตาฟาดหน้าหล่อๆ ของเขานัก ที่พูดมานี้ใช่คนหรือเปล่าเอ่ย --; "แต่ถึงยังไง ฉันก็ไม่ได้ชอบผู้ชายที่เขาแต่เป่ย์อย่างเดียวนะ คือ...อย่างน้อยๆ เราควรจะได้มาเจอกัน ได้ศึกษาเรียนรู้กัน และกันแบบตัวต่อตัว โดยไม่ต้องหลบๆ ซ่อนๆ แบบนี้นะ"

"จิ้งกักรออีกไม่นานหรอก เห็นมันบอกว่าเร็วๆ นี่มันจะยอมเผยตัวตนจริงๆ ของมันให้เธอรู้สึกที่ และหวังว่าเธอคงจะไม่รังเกียจมันด้วย"

โซนก็พูดมาซะจนฉันกลัวเลยเนี่ย ถึงขั้นรังเกียจเลยเธอ เป็นโรคย้ำแรงแอะไรหรือเปล่าอ๊ะ อือออ T^T

"เอ่อ...ไม่รังเกียจหรอก ถึงเจอแล้วไม่ได้รู้สึกอะไร อย่างน้อยก็ยังเป็นเพื่อนกันได้นะ"

"ฮะๆ เธอใจแข็งชะมัด ชอบคนยากซะจริงๆ เลย ^^"

ไม่ได้ยากเว้ยยย ก็แกล้ง แกล้งโซนนนนน เมื่อไหร่จะรู้ตัวสักที โอ้ยยย~~~

"ก็ไม่ขนาดนั้นหรอก แต่แค่มันยังไม่ได้มีคนทีรู้สึกว่าคุณชอบเฉยๆ"

"อ่าฮะ...แต่ถึงจะชอบ มันก็คงจะหายไปแล้วเนอะ" จู่ๆ โซนก็พูดแบบนี้ ก่อนจะเดินหอบของขวัญพระพุทธรูปทั้งหมดนำหน้าฉันออกไป ใหนเมื่อเหลืออีกแค่

ไม่กี่เดือน พวกเราก็จะเรียนจบกันแล้ว คงไม่ได้เจอกันทุกวันแบบนี้ละ"

"นายหมายถึง...ฉันกับนายเหรอ O_O"

คำพูดที่สื่อความหมายแปลกๆ ทำให้ฉันถึงกับสั่นสะท้าน
หรือว่า...โชนกำลังคิดจะบอกอะไรฉันอยู่หรือเปล่านะ

"ไม่ใช่สิ ก็หมายถึงพวกเราทุกคนนั่นแหละ รวมถึงเธอด้วย"

ค่ะ! ไม่มี...ไม่มีอะไรพิเศษ =_="

"อ้อ~"

"ก็ถ้าเธอตอบตกลงคบกับใครไปสักคนแล้ว แต่พอเรียนจบ ก็จะได้
เจอกับเขาทุกวันเหมือนเดิม โอกาสเลิกกันมันก็จะเยอะไป"

"ไม่เกี่ยวหรอก ถ้าชอบกันจริงๆ ยิ่งก็หาเวลาคุย หาเวลาเจอกันได้อยู่ดี"

"ก็แล้วแต่คนจะคิดละนะ"

"งั้น...ถ้าเกิดว่า..."

บ้าจริง! อยู่ดีๆ ฉันก็โพล่งอะไรออกไปก็ไม่ว่า เหมือนลืมหูลืมใจอะ คือคล้ายๆ
จะพูดกับตัวเอง แต่มันดันเสียงดังซะจนโชนได้ยิน นี่ก็เลยพูดต่อไม่ออกแล้ว
เล่นเอาเขาถึงกับหยุดเดินแล้วหันมาถาม

"ว่าอะไรละ...ทำไมเงียบไป"

"คือ...ถ้าสมมติว่าฉันมีคนที่ชอบอยู่ในโรงเรียนนี้ ฉันก็ไม่ควรจะบอกให้
เขารู้สินะ"

"หืม?" โชนเลิกคิ้ว "เธอมี...คนที่ชอบด้วยเหรอ"

"สมมติไง...ไม่เข้าใจเรื่องสมมติเหรอ" ฉันแก้มองเอาไหล่ชนแขนเขา
แก้เขิน ก่อนจะเป็นฝ่ายเดินนำไป เพราะไม่อยากให้เขาหันมาเห็นอาการ
ผิดปกติของฉัน ถ้าโชนรู้ว่าฉันกำลังหน้าแดงอยู่ เขาต้องสงสัยแน่ๆ "แค่อยากรู้
ความคิดเห็นนายเฉยๆ นะ"

"อ้อ...ถ้างั้น"

คราวนี้โชนเป็นฝ่ายเงียบไปบ้าง จนฉันต้องหยุดเดินแล้วหันมาถามต่อ
"ถ้างั้นอะไรละ...ทำไมเงียบไป"

"เธอก็น่าจะบอกเขาซะ"

"อ้าว! ก็ไหนนายบอกว่าถึงคบกันไป ยังไงก็ต้องเลิกกันอยู่ดีไม่ใช่เหรอ"

"แต่เธอก็บอกเองว่าไม่เกี่ยวกันนี่"

"เฮ้ย! นี่คือนายจะกวนฉันถูกมะ??"

"เปล่าๆ ไม่ใช่อย่างนั้นหรอก" ไชนหัวเราะเบาๆ ดวงตาเขาเวลายิ้มเป็นรูปสระอิลย เนี่ยแหละสิ่งที่ทำให้ฉันหลงเสน่ห์ในตัวเขาละ เวลาที่ไชนยิ้มเนะมันเหมือนบรรยากาศรอบๆ ตัวกลายเป็นสีฟ้าสเทลไปหมด ผลลอมองที่ไรเป็นหลงจนหาทางออกไม่เจอทุกที "ฉันก็แค่คิดว่าการได้พูดออกไปมันดีกว่าเก็บเอาไว้เนะ ถึงสุดท้ายจะได้คบหรือไม่ได้คบกันก็เถอะ แต่อย่างน้อยเราก็คงจะรู้ว่าเขาคิดยังไงกับเรา ซึ่งถ้าเค้าชอบ ก็อาจได้คบกันต่อ แต่ถ้าไม่อย่างน้อยเค้าก็ได้รับรู้ความในใจของเรา ดีกว่าจากกันไปโดยที่ยังไม่ได้บอกให้เค้ารู้เนะ"

"งั้นฉันควรจะบอกเขาเหรอ..."

แยละทีนี้...ตอนแรกตั้งใจว่าต่อไปต้องนอนขาดใจตายตรงหน้าก็จะไม่บอก แต่เล่นดันมาคุยกันทางอ้อมแบบนี้ ไปต่อไม่ถูกเลยเนี่ย >_<

"อืม...ก็บอกไปสิ ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะไม่บอกนี่"

"แต่ฉันกลัวอวกหักนี่นา ถ้าเกิดเขาไม่ได้ชอบฉันขึ้นมალะ"

"แล้วมันต่างกับการไม่ได้บอกตรงไหน รักเขาข้างเดียวมันก็เจ็บพอๆ กันนั่นแหละ"

จริงด้วยอะ...ถึงตอนนี้ไชนจะยังไม่ม่แพน แต่พวกสาวๆ ก็ชอบมาวอแวกับเขาตลอด บางทีฉันก็หงั้นหน้ามืด อยากจะไล่ตะเพิดออกไปซะให้พ้นๆ แต่ติดที่ว่าทำไม่ได้ ทำได้เพียงแค่น้ำคำรามเกรี้ยวกราดอยู่ในใจ และไชนก็ไม่เคยรับรู้ด้วย เพราะรอบนี้ฉันมีสเกลในการเก็บอาการที่อัพเลเวลขึ้นกว่าเดิม อีกนิดก็จะเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการแอบรักแล้วด้วยละ ฮือ U_U

"นั่นสินะ..."

"นี่! ทำไมเธอทำหน้าแบบนั้นละ" ไชนบอกเป็นเรื่องสมมติไป แต่ดูซีเรียสอย่างกับเป็นเรื่องจริงเลย"

"ฮา! เปล่า...เปล่าสักหน่อย >///<"

"ถามจริงเถอะ...เธอแอบชอบใครอยู่หรืเปล่า หือ?"

เอาแล้วไง! โอ้ยยย...ไม่น่าหาเรื่องถามอะไรแบบนี้มันออกไปเลย ไชน

สงสัยแล้วเนี่ย T^T แล้วประเด็นคือตอนนี้ฉันยังไม่พร้อมที่จะพูดออกไปจริงๆ
นั่นแหละ

มัน...มันยังไม่กล้าพออะ

"เอ่อ...คือ"

"ถ้ามีก็บอกมาเถอะน่า ฉันไม่ล้อเธอหรอก"

ไม่ได้กลัวโดนล้อซะหน่อย

ทีกลับนะ...อย่างอื่นต่างหาก

"คนที่ฉันชอบนะ..."

"น้องครับ"

จู่ๆ ก็มีเสียงใครบางคนดังแทรกขึ้นในระหว่างที่เรากำลังเดินคุยกัน
มาจนถึงหน้าประตูโรงเรียน พอฉันกับชินหันไปมอง ก็ได้เห็นว่าเป็นคนขาย
ตุ๊กตาที่มาเปิดแผงขายอยู่ แต่บนโต๊ะเหลือเพียงตุ๊กตาเบ็ดสีเหลืองตัวใหญ่
ตั้งอยู่อย่างเดียวดายเพียงแค่ตัวเดียว

"มีอะไรเหรอคะพี่"

"ช่วยพี่ซื้อตุ๊กตาหน่อยเหอะนะ อยากกลับบ้านแล้ว แม่พี่รอกินข้าวอยู่
นะๆๆ"

เอิ่ม...ยิ่งดราม่าใส่สุดชีวิต ใจฉันก็เป็นคนเซนซิทีฟเกี่ยวกับเรื่องครอบครัว
ด้วยสิ เอาพ่อเอาแม่มาอ้างแบบนี้ ต้องใจอ่อนแน่ๆ...

แต่วันนี้ก็เพิ่งได้มาตั้งสี่ห้าตัวเลยนะ ถึงจะไม่มีเบ็ดก็เหอะ ตุ๊กตาเต็มบ้าน
ไปหมดแล้วว U_U

"เอ่อ...คือว่า"

"นะๆๆๆ พี่ลัดให้พิเศษเลยจากร้อยเก้าสิบ เหลือร้อยห้าสิบ ขายราคาทุน
เลยเนี่ย ขอร้องล่ะ พี่จะไ้กลับบ้านไปหาแม่ แม่พี่รอนานแล้ว แกยี้ท้องได้
ไม่ค่อยดีอยู่ด้วย ไม่อยากให่กินข้าวผิดเวลา"

เอาโรคภัยไข้เจ็บมาดดันไปอีกกก T^T ถ้ารีรออีกนิดฉันว่าเราคงต้อง
ต่อสายให้แม่มาคุยกับฉันแน่ๆ ดูทรงแล้วไม่น่าจะซึ่งยาก สงสัยว่า...

"ไม่เอาล่ะพี่ ไม่เห็นเธอว่าพวกผมมีตุ๊กตาเต็มไม้เต็มมือกันไปหมดแล้ว"
ชินเหมือนจะรู้ว่าฉันกำลังอีกอักอยู่ เขาก็เลยช่วยพูดให้ แต่คุณพี่วัลลียอด

กตัญญูก็ยังไม่ยอมแพ้

"แต่เท่าที่มองดู พวกน้องยังไม่มีตุ๊กตาเปิดกันเลยนี่นา ไหนๆ ก็มีสัตว์
มาฝูงใหญ่แล้ว เอาเปิดนี้ไปอีกตัวสิ มันจะได้ไม่เหงาไป กลับบ้านไปนอนอยู่
ตัวเดียวเหงาแย่ เนอะเจ้าเปิดเนอะ!"

เอื้อ...สร้างสตอรี่แก๊งเพื่อนให้เปิดให้ไ้ก็ได้เหรอออ แล้วดูมันมองหน้า
ฉันสิ ทำสายตาส่อวนวนขนาดนั้นทำไมอะ *O*

"คือพี่ครับ ผมว่า..."

"โอเคค่ะๆ ก็ได้ หนูซื้อเปิดตัวนั้นเองก็ได้ค่ะพี่ หนูยอมแล้ว T^T"

บนแท็กซี

"เฮ้อออ~ เธอเน่จริงๆ เลี้ยยย ชี้ใจอ่อนอีกละ แล้วดูซิเนี่ย มีแต่ตุ๊กตา
สารพัดสัตว์เต็มไปหมด เดียวน่าอรก็บ่นอีกอะว่าล้นตู้" ไชนบ่นอุบหลังจากที่ฉัน
ยอมจ่ายเงินซื้อตุ๊กตาเปิดตัวนั้นมาจนได้ และตอนนี้ของทั้งหมดก็กองแอ้งม้ง
อยู่ริมฝั่งขวาของเบาะหลัง ช้างๆ เราสองคน

"แต่่นายก็รู้ว่าตุ๊กตาพวกนั้นฉันไม่ได้เป็นคนซื้อมา ฉันไม่เคยซื้อตุ๊กตาเอง
เลยนะ มีแต่คนให้"

"แล้วเปิดนั้น!"

ไชนชี้ไปที่เปิดสีเหลืองที่นอนเรียงรายอยู่บนตักฉัน เล่นเอาฉันได้แต่ย้มแห้ง

"นี่เป็นเหตุสุดวิสัย นายก็รู้เนี่ย ^^;"

"ฉันพยายามจะช่วยเธอปฏิเสธแล้ว แต่เธอก็ไม่ฟัง"

"โห! ก็พี่เขาน่าสงสารอะ เขาจะรีบกลับบ้านไปกินข้าวกับแม่นะ"

"เรื่องจริงรีเปล่าก็ไม่รู้"

"เอาน่าๆๆๆ" ฉันเขย่าแขนไชนเบาๆ ให้เขาหยุดบ่น "ไหนๆ ก็ซื้อมาแล้ว
จะเอาไปโยนทิ้งที่อื่นก็น่าเสียดายนี่นา"

"อืม...จะว่าไป ฉันก็เพิ่งคิดอะไรบางอย่างออก เธอสามารถกำจัดเปิดตัวนี้
ทิ้งแบบไม่เสียเปล่าได้อยู่"

"หืม? ได้เหรอ ยังไงอะ O_O"

"เธอก็เอาไปเป็นของขวัญให้คนที่เธอชอบไง! มอบแล้วก็สราภพรักกับ

เค้าซะเลย ดีมะ"

...

เอ่อ...อีตาโซนเอี้ยยย T//T ยี้มภูมิไจกับความคิดของตัวเองแบบสุดๆ โดยที่ไม่ได้รู้เรื่องอะไรกับเขาเลยยย ยังไม่รู้ตัวอีกว่าคนที่ฉันชอบนะ คือเขา! แล้วถ้าฉันจะมอบไอ้เจ้าเบ็ดเหลืองนี้ให้ใครสักคน คนคนนั้นก็ต้องเป็นเขาอีกนั่นแหละ มันไม่ใช่ความคิดที่ดีเลยสักนิด...ไม่ใช่เลย U_U

"ว่าไง! ไม่ดีเหวอ เนี่ย ยังทันนะ วนกลับไปโรงเรียนใหม่มัยั้ เพื่อคนที่เธอชอบอาจจะยังไม่กลับก็ได้"

"อย่าเลย...เขาออกจากโรงเรียนมาแล้วละ"

"เธอรู้ได้ยังไง O_O"

"เพราะเขานั่งอยู่ตรงนี้...กับฉัน"

"ฮะ???"

ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม อยู่ดีๆ ฉันก็เกิดใจกล้าบ้าบิ่นขึ้นมา ก็โซนเองนั่นแหละที่คอยยุฉันปาวๆ แบบนี้ สุดท้ายฉันก็เลยตัดสินใจไม่เก็บความรู้สึกนี้เอาไว้คนเดียวอีกแล้ว เหลือเวลาที่จะได้อยู่ด้วยกันอีกแค่ไม่กี่เดือน

เขาควรจะรู้ความจริงสักที!

"เธอหมายความว่ายังไง"

"ก็หมายความว่า..."

ฉันพิมพ์เบาๆ ก่อนจะยกเบ็ดสีเหลืองขึ้นมาแล้วยื่นให้เขาด้วยความเขินสุดหัวใจ ไปยื่นขอซอสฟรีที่ KFC ยังไม่เขินเท่านี้เลยนะ >///<

"คนที่ฉันชอบมาตลอดนะ...คือนาย"

"???"

"ฉันชอบนาย! โซน...ฉันชอบนาย >///<"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622016.html>